BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI ROMÂNE pentru CULTURĂ și EDUCAȚIE „BUNA VESTIRE" / an XII, nr. 73 - 75, sep. – nov., 2003; 16 pag.

Mărturii pentru viitor

De curând am terminat de citit încă o carte deosebită: „Filmul unei existenţe" de Nicolae (Nae) COJOCARU. A fost scrisă înainte de decembrie 1989, mai precis între anii 1984 – 1986, dar a rămas în manuscris până în 2003, deşi a trecut prin multe mâini şi a colindat prin multe ţări din „Europa Liberă".

Este şi rămâne o carte cutremurătoare. Cuprinde drama armatei române şi în special a ofiţerimii ei în marea încleştare cu colosului bolşevic.

Viaţa din prizonierat, din temniţele şi lagărele siberiene nu poate lăsa indiferent pe nici un om normal. Oricât de insensibili ar fi unii semeni de ai noştri, atrocităţile, bestialităţile, cruzimile fără margini petrecute acolo nu cred că nu obligă la o întrebare: de unde a izvorât atâta ură, atâta suferinţă?

Clare sunt poziţiile Binelui şi ale Răului în această carte-document. Numai o ideologie născută în capetele bolnave ale unor psihopaţi nemernici putea genera anormalitatea care a depăşit orice imaginaţie.

Cartea aceasta se adaugă unei alteia, tot atât de deosebită şi anume: „Drumul Crucii" scrisă de Aurel STATE, un alt ofiţer român căzut prizonier şi care mărturiseşte fapte din acelaşi infern bolşevic.

Ce ne miră este că aceste cărţi, deşi au ajuns în Occident înainte de 1989, nu au adus în faţa Tribunalelor Internaţionale pe marii vinovaţi. Cum poate fi interpretată această tăcere a celor în drept să cerceteze şi să sancţioneze pe făptaşi?

Oranki, Mînăstârka, Vorkuta locuri de tortură în masă, cu încălcarea flagrantă a tratatelor internaţionale referitoare la drepturile prizonierilor de război nu au însemnat nimic pentru autorităţile din lumea liberă.

Deşi au existat supravieţuitori germani, japonezi, maghiari, români care au asistat direct la grozăviile din aceste lagăre şi care oricând puteau depune mărturie despre tot ce s-a întâmplat în acele spaţii ale torturii şi ale morţii, până în prezent nici un proces. O tăcere condamnabilă a celor răspunzători cu restabilirea adevărului istoric şi cu instituirea justiţiei în lume.

Dar aceste cărţi, alături de altele, rămân ca un strigăt acuzator, strigăt care cu trecerea timpului sigur se va amplifica.

(continuare în pag. 5)

C. IULIAN

Ioane, flăcău frumos...

Ioane, flăcău frumos,
poţi tu cădea mai jos?!...
pentru târâşul pe brânci
nu capeţi nici doar cât să mânci...

robire-ai tu oare mai rău
în viscolul traiului tău,
de-ai fi trăit, de-ai trăi,
în temniţă pentru hoţii?!...

aurul ce-l scoţi pentru toţi,
îl duce o mână de hoţi...
ce rânduială pe dos, -
Ioane, flăcău frumos!...

crâncen asuzi, te zbaţi
pentru stăpâni blestemaţi...
poţi tu mai jos cădea,
Ioane, decât aşa?!...

Aron Cotruş

Articolele numărului 73 - 75 /2003:

*** Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**

*** Inutilitatea poporului român (G. UR.): pag. 3;**

*** De ce s-a supărat Stieglitz? (Doru MIHAIL): pag. 9;**

*** Noiembrie-Decembrie, 1947(H. Dona jr. şi Niculae Bellu jr. etc.): pag. 15.**

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare.

XII. Pedepse şi recompense.

(urmare din nr. 70-72)

Nu pedepsim din plăcere noi cei din Mişcarea Legionară. Cu toate acestea, oricе greşeală trebuie să primească pedeapsa corespunzătoare, din două motive:

- omul trebuie să înţeleagă că îi este interzis să se îndepărteze de spiritul de dreptate, de demnitate şi de responsabilitate;

- omul trebuie să înţeleagă că nici gradul său, nici poziţia sa în societate, nu pot, în cazul unei greşeli, să-i fie o garanţie de impunitate.

Când vrem să schimbăm o întreagă societate, exemplu permanent de disciplină şi de înţelegere trebuie să vină de la membri, de la cei care, mâine, vor fi alcătuі primele linii de oameni noi. iată de ce pedeapsa este ceva natural în organizaţia legionară, aplicarea ei intrând în joc la cea mai mică slăbiciune. Au fost, bineînţeles, nemulţumiri, proteste, care au mers până la demisii. Corneliu Codreanu a profitat de aceasta pentru a da, în Circulări, noi lecţii de doctrină legionară.

Care sunt cauzele pedepselor?

Aceste cauze sunt imposibil de determinat datorită numărului şi varietăţii lor. Ele depind de circumstanţele politice, de ambianţa locală, de temperamentul indivizilor, de mentalitatea fiecăruia, de excesul de zel sau de pretenţia puerilă de a se crede mai rău decât un altul etc.

Nu se fac ravagii împotriva oricărui gest, cuvânt, atitudine, comportament al unui legionar, pentru simplu fapt că acela nu place şefului său ierarhic. Acel ce ia iniţiativa unei pedepse trebuie să nu comită o nedreptate şi să urmeze cu stricteţe principiile legionare. Fapta incriminată trebuie să fie de necontestat şi să reprezinte o greşeală serioasă sau o atitudine incompatibilă cu demnitatea legionară. Orice pedeapsă trebuie să aibă un sens precis şi să evite de a se lua, chiar pe departe, aparenţele unei răzbunări. Nu pedepsim pentru a pedepsi; pedepsim pentru a învăţa pe oameni buna conduită şi responsabilitatea.

Pentru a uşura înţelegerea acestor cauze, putem să le reducem la trei tipuri:

a). incompetenţă administrativă sau de conducere.

Această incompetenţă se manifestă progresiv în anumit timp sau în momentul înfăptuirii unei „bătălii" legionare. Ciuburile şi şefii de cuib sunt vizaţi, pentru că marile „bătălii" au loc la nivelul unităţilor de bază. Acesta este momentul în care gradaţii şi cei însărcinaţi cu funcţii trec un examen de competenţă. Ei trebuie să dea dovadă de capacitate, de disciplină, de autoritate, de putere de convingere, de spirit de sacrificiu etc. Aceasta este clipa marilor selecţii naturale.

Cum se manifestă în mod vizibil această incompetenţă? Prin rezultate tangibile şi indubitabile:

- o organizaţie cu deficienţe sau foarte slabă;

- neexecutarea unor ordine sau a unor misiuni;

- depăşirea ordinelor primite;

b). greşeli grave faţă de legile cuibului.

Legile fundamentale n-au fost formulate pentru a fi pur şi simplu învăţate pe de rost şi să rămână apoi literă moartă. Ele sunt baza morală şi spirituală a cuibului şi constituie sprijinul indispensabil pentru un individ care doreşte să se depăşească.

În mod aparent uşoare, ele constituie totuşi dovezi apăsătoare şi grele ale consecinţelor. Aplicarea lor regulată şi atentă este singurul mijloc de a le aprofunda şi de a le înţelege. Unii pot să se aranjeze pentru ca obligaţiile sau responsabilităţile lor să cadă asupra altor camarazi sau să se dilueze sub interpretări subtile. Acestea sunt greşeli grave şi inadmisibile. Legile şi normele stabilite de către Mişcare au pe drept cuvânt cu finalitate sarcina de a face să dispară asemenea acţiuni şi asemenea mentalităţii.

Individul care se pretează la asemenea sforării se înşeală şi se descalifică pe el însuşi. Nici doctrina legionară, nici şcoala omului nou nu sunt diminuate. Regulile lor indică calea, dar omul este responsabil de maniera sa de a le înţelege şi de a le urma. Când aceste legi se deturnează de la scopul lor, este vorba de o atitudine care pune individul în afara universului legionar. „Vinovatul" trebuie să riste o pedepsire. Aceasta îi va arăta că în Mişcarea Legionară, nu putem să ne depărtăm de normele şi legile stabilite, că greşelile trebuie să fie pedepsite, dar că iertarea există încă din clipa în care voinţa de îndreptare este puternică şi regretul este sincer;

c). Defecte de structură psihică.

Este imposibil să enumerăm totalitatea acestor defecte. Există totuşi unele care merită să fie amintite:

- aptitudinea de a intriga; a-şi vorbi de rău camarazi: înţelepciunea lui Corneliu Codreanu a prevăzut cazul şi a prescris că tot ceea ce avem de reproşat unui camarad de cuib trebuie să fie deschis în timpul unei şedinţe pentru ca lucrurile să fie clarificate cu glas tare şi pentru ca viaţa cuibului să intre în normal; nici un legionar nu trebuie să accepte o acuzaţie lansată împotriva unui camarad dacă acesta nu este de faţă;

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

(urmare din nr. 70 – 72 / 2003)

Inutilitatea poporului român

Şi ei ştiau ce spun. Că deficitul nostru-i doar de voinţă. Aceasta în ce ne priveşte ca naţiune luată în bloc. Ni s-a atrofiat simţul reacţiei. Nu mai reacţionăm. Aceasta nu înseamnă că guvernanţii, în măsura în care nu sunt alogeni, nu poartă imensa lor vină. Iată, nu mai departe decât criminalul protocol PDS-UDMR. Deci, neamul românesc îi trimite în Parlament şi la guvernare pentru a-i apăra interesele iar ei, odată ajunşi acolo, încheie „protocoale" de trădare a naţiunii care i-a votat – naţiunea română. Şi, anume, fac din România ţară bilingvă, oficial, permit reamplasări de statui pe teritoriul României, cedează obiective strategice ungurilor. Să luăm de pildă statuia „Ungaria Milenară". Vrea Ungaria să-şi facă o astfel de statuie? Nici o problemă! Să şi-o ridice la Budapesta. Dar, nu, ea şi ungurii din România, vor s-o amplaseze în România, la Arad. Nu cred că preşedintele şi şeful Guvernului nu ştie care-i rostul acestei statui? Ea vrea să arate lumii şi nouă că suverani într-o provincie a României sunt ungurii. Căci numai astfel se poate ca ei să amplaseze statui, care, pentru români, sunt simbol al opresiunii şi crimei. Cei 13 „generali" sunt criminali pentru românii din Ardeal, ucigaşi de români, responsabili de moartea a peste 40. 000 de români, de distrugerea a peste 260 de sate. Nu a existat sat pe valea Crişului Alb în care ungurii, la 1848, să nu fi spânzurat, ars, batjocorit români (mai ales preoţi şi dascăli). Guvernele României şi românii n-au fost în stare să ridice, la peste 155 de ani, un complex statuar în memoria celor 40. 000 de mii de români ucişi de unguri. Acum este momentul. Acolo, în faţa statuii cu „generalii" ucigaşi se cere ridicarea unui monument pe care să se scrie exact ce au făcut aceşti unguri.

Mai departe, ţiganii. Zeci de mii de ţigani – analfabeţi – fără profesie şi-au construit palate mai ceva ca regii Marii Britanii. De unde au bani? Ce profesie exercită? Să dovedească de unde au adunat miliardele? Aici nu există fisc, ci numai atunci când este să-l ardă pe un amărât de tarabagiu? Unde-i grăsanul „Piedone" ? Cum de nu ia TVR-ul după el şi să-l ia la întrebări pe ţiganul cu „pagoda" lui. Asemenea, întrebăm Guvernul României, este acreditată profesia de vrăjitoare? Cum este permisă exercitarea acestei „profesii" satanice? Să ni se dea un răspuns. Aceste ţigănci „vrăjitoare" nu obţin venituri ilicite? De ce nu se sesizează, cu ele, fiscul vigilent cu vânzătorul de mici? Dar, scandalul scandalurilor, este cu „încoronarea" a tot soiul de ţigani ca „regi" şi „împăraţi" pe teritoriul României, în lăcaşurile de cult – simboluri naţionale – ale Românie. Ce păzeşte Parlamentul ales? Executivul? Cum este posibil ca televiziunile să-şi bată joc de sărăntocimea de muncitori disponibilizaţi arătând-i pe slinoşii aceştia – plesnind de grăsime – etalându-şi kg. de aur? Cum a permite ÎPFS Teoctist batjocorirea tainei ungerii regilor? Ce preoţi sunt aceia, de la Curtea de Argeş, care se pretează la astfel de măscări? Şi unde? Într-o Catedrală Domnească a Românilor, necropolă a Domnilor şi regilor românilor şi nu a „regilor" ţiganilor. M-aş fi aşteptat ca măcar senatorul CV Tudor – care se pretinde – să protesteze la Senat faţă de acest sacrilegiu, să-l atenţioneze pe ÎPFS. A uitat, cred. Şi mai departe. De ce este discriminată negativ naţiunea majoritară în propria ei ţară la admiterea în licee şi facultăţi? Cum se poate ca ţiganului să-i fie permis să intre într-o instituţie de învăţământ, nu în ordinea mediei obţinute la concurs, ci doar cu media 5? Există Guvern pe pământ care-şi autodistruge propriul neam care-l emană? Dacă există, să ni se spună. Şi chiar dacă ar exista, de ce-am urma noi acest exemplu negativ? De ce nu este urmată Ungaria în acest domeniu? Se încoronează „regi" ţigani în Ungaria? De ce nu urmează Guvernul Românie exemplul Guvernului israelian? Că se pleacă până la pământ în faţa israeliţilor de pretutindeni. Ce drepturi au acolo minorităţile? Există minorităţi? Ţigani cumva?

Deci, ţara geme de disponibilizaţi, geme de români de care Guvernului îi pasă cât negru sub unghie. Unde s-a pomenit Guvern care să-şi îndemne supuşi, naţiunea, să emigreze la munci agricole în alte ţări iar avuţia naţională s-o vândă pe nimic reprezentanţilor altor naţiuni? Unde s-a pomenit Guvern care să cedeze – de exemplu – telefonia naţională reprezentanţilor altei naţiuni? Nu ne-au ajuns 100 şi ceva de ani de stăpânire grecească la Bucureşti şi la Iaşi? Unde s-a pomenit să retrocedezi evreiilor averi naţionalizate de înaintaşii aceloraşi evrei în urmă cu 50 de ani. Casele acelea, întreprinderile acelea n-au fost modernizate, retehnologizate de neamul românesc prin munca lui? Cum să retrocedezi unei minorităţi – cea ungurească – instituţii, şcoli ale statului român, să accepţi segregaţionism medieval pe propriul teritoriu, unde am fi – cică - naţiune suverană? Ce face acest Guvern „român", reintroduce „Pactul lui Werboczi" în Ardeal? Avem iarăşi, în Ardeal, cele trei „naţiuni" privilegiate? Nu vă crapă obrazul, guvernanţi blestemaţi? România nu mai este condusă de români şi numai astfel se explică măsurile discriminatorii la adresa majorităţii. Se instituie pe teritoriul românilor regim de hiloţi tocmai pentru ei? Se încurajează depopularea de elementul majoritar, colonizarea cu musulmani, negri, se încurajează avortul ca mijloc de scădere dramatică a elementului românesc tânăr şi, în acelaşi timp, se încurajează plodeala ţigănească, traiul acestor ţigani din furtul recoltelor şi bunurilor produse de ţăranii români. Recoltele milioanelor de ţărani români sunt furate de pe câmp şi din grădini de aceşti ţigani fără ca organele în drept să mişte un deget, la fel sunt devastate pădurile de aceeaşi ţigani. Ţigănimea exploatează sute de mii de fete de români în bordeluri clandestine, trafichează droguri, ţine în sclavie fete de români şi şeful Guvernului şi preşedintele râd. Poliţia la fel.

(va urma)

G. UR.

IEŞIREA DIN COMUNISM

Prăbuşirea regimului comunist din România a avut loc în condiţiile prăbuşirii acestuia în Europa, măcinat de contradicţii interne şi lovit din afară de concurenţa economiei occidentale, mai competitive, şi de propaganda anticomunistă a mass -media Occidentului.

Dacă la instaurarea regimului comunist, sub presiunea tancurilor sovietice segmente importante ale societăţii, şi mai ales proletariatul şi sărăcimea satelor, au sprijinit acest regim ca să parvină la conducerea statului, ceea ce s-a întâmplat cu mulţi dintre aceştia, mai târziu, după ce dictatura comunistă a distrus clasele moşierească şi burgheză, aceasta şi-a creat propria clasă dominantă, „nomenclatura comunistă" a activiştilor de partid şi ofiţerilor de securitate şi miliţie, care a devenit ea însăşi o clasă exploatatoare, intrând în contradicţie cu masele populare rămase la „munca de jos", obligate la munci extenuante, chiar în afara programului de lucru, la munci „patriotice", „voluntare", „de folos obştesc" etc.

Întreţinerea uriaşului aparat de partid şi de stat, bine remunerat şi încărcat de privilegii, fără de care nu se putea menţine regimul comunist, a grevat bugetul de stat, lovind nivelul salariilor celor rămaşi la „munca de jos", în condiţiile în care economia, devenită de stat şi cooperatistă, a rămas mult în urma economiei de piaţă occidentale, după ce URSS o jefuise prin despăgubirile de război. Aceasta pentru că, în timp ce în Occident economia se dezvolta pe baza unei tehnologii tot mai avansate, fiindcă munca de cercetare era încurajată, bine plătită ca, aplicată în producţie, să aducă profituri tot mai mari patronilor şi statului, în „lagărul socialist", implicit în România, aplicându-se dictatura proletariatului, munca de cercetare nu era încurajată pentru că inovatorii, savanţii, consideraţi „mic-burghezi", nu puteau fi plătiţi mai bine decât măturătorii de stradă. Din proprietatea socialistă, considerată a fi a întregului popor, cei care o administrau, „oamenii noi", creaţi de regim, avizi de căpătuială rapidă, îşi însuşeau o mare parte din produsul acesteia, fără teamă de a fi pedepsiţi de „ organele" de partid şi de stat, părtaşe şi ele la acest jaf. O astfel de economie nu putea concura cu economia de piaţă occidentală, astfel că înregistra mari pierderi, fie că era vorba de comerţ, fie de împrumuturi de capital.

S-a încercat evitarea acestei concurenţe prin înfiinţarea CAER în 1949, fără să se poată evita importul de tehnologie avansată şi de capital din Occident.

Finanţarea partidelor comuniste din statele capitaliste şi a mişcărilor de eliberare din colonii, conduse de grupuri comuniste, ca parte a planului de globalizare a comunismului şi de înfrângere a „încercuirii imperialiste", a contribuit la împovărarea bugetelor de stat ale ţărilor comuniste, implicit şi a României, şi, în consecinţă, la scăderea nivelului de trai al majorităţii populaţiei.

Cursa înarmărilor între cele două „lagăre", al „păcii şi socialismului" şi cel „imperialist", pentru hegemonie mondială, a agravat criza economică în lagărul comunist, încât, când R. Reagan, preşedintele SUA, a lansat programul de înarmare intrat în istorie ca „războiul stelelor", lagărul comunist în frunte cu URSS nu i-a mai putut face faţă, având economia epuizată şi nemulţumirea maselor populare ajunsă la capătul răbdării. Atunci Mihail Gorbaciov, ajuns preşedinte al URSS şi secretar general al PCUS în 1985, şi-a dat seama că, pentru a se menţine regimul comunist, PCUS trebuia să accepte reforme care să ducă la revigorarea economiei, crezând că se va mai putea repeta politica NEP-ului lansată de V.I. Lenin după „comunismul de război", care îi adusese victoria în războiul civil din 1918 – 1920. Ca urmare, pe plan extern, datorită slăbiciunii interne, a renunţat la rolul de jandarm al lagărului comunist, ceea ce a făcut ca masele populare din ţările satelite, sovietizate, să simtă „slăbirea şurubului" şi prin mari manifestaţii de stradă, să răstoarne regimul comunist din Europa.

Ar fi simplist să considerăm că prăbuşirea nivelului de trai al maselor populare, cu „raţionalizarea" alimentelor de bază, a căldurii, luminii etc. a fost singura cauză a revoltelor anticomuniste din 1989 şi a prăbuşirii comunismului. La aceasta trebuie adăugată pierderea libertăţilor cetăţeneşti şi naţionale, ca urmare a dictaturii comuniste, în interior, şi a „Fratelui mai Mare", de la Moscova, ale cărui armate staţionau în statele vasale sau în imediata lor apropiere, gata de intervenţie în caz de „defecţiune". Lipsa libertăţii cuvântului, a întrunirilor, a asocierilor, a grevelor, a emigrării în căutarea unui loc de muncă sau de refugiu pentru cei oprimaţi politic, abuzurile de tot felul ale aparatului de partid şi de stat, împotriva cărora nu se putea apela nicăieri, toate aceste nemulţumeau profund masele populare şi în primul rând intelectualitatea neracolată de regim, care rezistase la îndoctrinare, avantaje sau presiuni.

De teamă să nu fie arestaţi, internaţi în spitalele de psihiatrie, sub motivul că numai un nebun putea contesta binefacerile „Epocii de aur" comuniste, ucişi în închisori sau „accidentaţi" mortal, s-a ajuns la dedublarea personalităţii: în public, oamenii se declarau de partea regimului, dând vina cel mult pe gestionarii „alimentarelor" sau pe funcţionarii mărunţi; în suflet clocoteau de furie neputincioasă, împărtăşind-o doar soţiei, dar ferindu-se de cele mai multe ori de copii, care puteau fi „traşi de limbă" de „tovarăşa" sau de "tovarăşul" de la şcoală sau de „nenea" de la Miliţie. Cea mai dramatică stare sufletească o trăiau însă cei care, împotriva voinţei lor cedaseră psihic sub tortură sau sub ameninţarea că vor fi loviţi cei dragi, copiii, părinţii, soţia şi semnaseră „pactul cu diavolul", angajamentul de informator al Securităţii.

(continuare în pag. 6)

prof. Ion ŞTEFAN

Guşterul roşu – Brucan

„Scânteia" din 1/12. 1947 publică pe prima pagină – jos - (să nu uităm era ziua unirii Transilvaniei, Banatului, Crişanei şi Maramureşului cu Vechiul Regat) următorul text: „De la 1/12. a. c. este permisă tăierea porcinelor şi ovinelor. Rămâne interzisă tăierea de bovine şi cabaline". Interesant, nu? Nimic, un rând măcar, despre semnificaţia zilei de 1 Decembrie. Nici nu merita, după redactorii de-atunci ai ziarului „Scânteia" (organ al CC al PCRdR). De ce se ocupa „Scânteia" în decembrie 1947, prin redactorul comunist – democratul de astăzi – Silviu BRUCAN? „Scânteia" se ocupa de „cine a condus Ministerul de Externe". Ce „descoperă" stalinistul vopsit de ieri şi de astăzi şi ţine să comunice poporului („stoupid people"-ul anului 1990) român în anul de graţie 1947? „Poporul nostru (!!??; probabil al lui Brucan) află prin redactorul „Scânteii" cine sunt funcţionarii Ministerului de Externe?" Iată câţiva, prezentaţi de reprezentantul „poporului" – BRUCAN – pentru a fi înlăturaţi din funcţii: Nicolae Solacolu, „vechi simpatizant al trădătorului Maniu, reacţionar notoriu"; Nicolae Vlădescu, şeful Divizie Protocol; acesta era – după BRUCAN – acela sub conducerea căruia domnea „descompunerea morală, depravarea sexuală" (Ca să vezi ce „informat" era „reprezentantul poporului nostru!"); Gheorghe Elefterescu, om cu convingeri naţional-ţărăniste, trebuia şi el înlăturat pentru că „a găsit cu cale să corespondeze cu trădătorul Cretzeanu"; Mihai Mitilineu trebuia dat afară din funcţie şi înlocuit cu un „reprezentant ai poporului" („ales", evident!) pentru că „nu se poate spune mai mult decât că este un germanofil convins"; Teodorescu Cealac, asemenea trebuia epurat pentru că era un „filfizon cu aere aristocratice". Cum o întorceai... nu mai era loc pentru români. Doar pentru „aleşi". Ministerul de Externe al fostei „burghezii putrede" (cea restaurată azi) trebuia „curăţat" pentru că în el se găseau „de la spioni sau agenţi ai imperialismului fascist german, trecuţi acum pe statele imperialiştilor anglo-americani, până la afacerişti, traficanţi de valută şi invertiţi sexuali. Toţi sunt produse ale unor clase în descompunere..." Şi, de aceea, conchide Brukner-Brucan, „nu mai aveau ce căuta într-un Minister". După exact 43 de ani teroristul ideologiç Brucan năpârleşte şi militează pentru a impune în viaţa politică a „stoupid people"-ului reprezentanţi ai unei ideologii opusă celei pe care o implantase în anul '47. Acum doreşte să readucă la conducerea României „traficanţi de valută şi invertiţi sexuali".

Oare chiar suntem blestemaţi de istorie şi trebuie să suportăm ca bulibaşele staliniste să ne dea, când lecţii de stalinism, când lecţii de capitalism sălbatic. Brucan este un simbol al unui rău perfect întruchipat, al şarpelui care-şi înghite coada. De-o nerusinare absolută, biografia lui ilustrează că propovăduitorii stalinismului şi cei ai capitalismului sălbatic sunt aceiaşi vajnici „reprezentanţi ai poporului"... (care „popor?" O ştie toată lumea). „Trăiască Marea constituţie stalinistă şi făuritorul ei!", clama ziarul PCRdR. Astăzi, desigur, comuniştii, transformaţi în capitalişti, ar putea da ordin să se publice în vreun ziar, pe care-l controlează, lozinca: „Trăiască Marea constituţie capitalistă şi făuritorii ei". Sigur, concomitent cu lupta pentru „drepturile lingvistice ale minorităţilor".

Teşovici MILCOVEANU jr.

(urmare din pag. 1)

*** (Mărturia...)**

Dacă cei în drept astăzi rămân insensibili la toate aceste crime, nu aceleaşi lucru se va întâmpla în viitor. Omenirea are nevoie de Adevăr şi de Dreptate. Mişeii şi cei interesaţi ca despre aceste fapte să nu se vorbească în tribunale devin complici la toate grozăviile petrecute acolo în infernul bolşevic şi vor răspunde în faţa istoriei şi a oamenilor.

Poporul român, armata română, ofiţerimea română se vor mândri cu ofiţeri ca Nicolae COJOCARU, Aurel STATE şi mulţi alţii ca ei, care şi-au apărat onoarea cu preţul suferinţelor personale, în lupta inegală din care ei au ieşit biruitori şi nu asupritorii lor.

Recunoştinţa noastră deosebită trebuie să se îndrepte şi spre cei ce după moartea eroilor pomeniţi le-au păstrat şi publicat mărturisirile: nepotul autorului pentru manuscrisele lui Aurel State şi Gheorghe ANDREICA pentru ale lui Nicolae Cojocaru.

În arhiva de aur a Rezistenţei Naţionale a României aceste cărţi, alături de multe altele, vor face ca Binele să învingă în cele din urmă, iar ticăloşii, vânzătorii de ţară, prigonitorii de fraţi au de ce să se teamă. Ei vor fi învinşii fiindcă nu vor putea opri aceste cărţi, oricâte eforturi vor face. Blestemaţi vor fi toţi aceştia şi nu-şi vor găsi liniştea pe acest pământ. Amintirile reactivate de cărţile-document îi vor urmări până la mormânt. Păcatul lor însă va cădea din nenorocire şi asupra urmaşilor. Fiindcă fiii şi nepoţii lor aflând din aceste cărţi se vor ruşina de faptele celor din neam cu ei, care au mers în viaţă pe urmele lui Iuda, trădătorul lui Hristos.

Şi vor afla ei din aceste cărţi tot ce a fost şi se vor ruşina şi vor privi cu ochii în pământ, în toată viaţa lor, fiindcă blestemul îi va urmări din neam în neam.

Aceste cărţi vor da sentinţa definitivă în locul Tribunalelor de azi şi vor reface ele dreptatea în lume, dreptate pe care oamenii legii de astăzi, din laşitate şi complicitate nu o fac spre dezonoarea lor.

(urmare din pag. 4)

*** (Ieşirea...)**

Situaţia aceasta era generală în ţările comuniste. În România însă teroarea a fost, se pare, mai crâncenă decât în celelalte, dovadă tributul de sânge dat de români în revolta din decembrie 1989, în timp ce în celelalte ţări au fost „revolte de catifea", nesângeroase. În România, şi în închisori, deţinuţii erau torturaţi şi „reeducaţi" pentru a li se distruge personalitatea pentru a li se pângări sufletele ca astfel să fie scoşi definitiv din rândul celor care ar fi putut relua lupta anticomunistă după eliberare din temniţă, dacă vreodată s-ar fi putut întâmpla aceasta. A fost ceea ce s-a numit „fenomenul Piteşti", depăşind în cruzime tot ceea ce mintea bolnavă a torţionarilor bolşevizaţi putea să o conceapă împotriva deţinuţilor politici anticomunişti, în primul rând a legionarilor, consideraţi pe drept cuvânt cei mai intransigenţi. Această pângărire a sufletelor a avut urmări catastrofale, nu numai pentru cei în cauză ci şi pentru Neam, mai ales în momentul prăbuşirii regimurilor comuniste şi după aceea.

Moartea lui I. V. Stalin, în martie 1953, nutrise speranţa într-o slăbire a terorii comuniste şi primii care s-au ridicat la luptă au fost muncitorii Berlinului de Est, în iunie 1953. Revolta a fost însă înăbuşită în sânge de tancurile sovietice de ocupaţie, care îndeplineau rolul de jandarm al „lagărului păcii şi socialismului", unde popoarele erau ţinute într-adevăr într-un mare lagăr de concentrare. Acest lucru a fost recunoscut cu cinism de V. M. Molotov în 1954, când într-o discuţie cu Gh. Gheorghiu-Dej la Moscova, i-a spus fără echivoc: „V-aţi obişnuit să trăiţi sub aripa caldă a Armatei sovietice; dacă n-ar fi Armata sovietică nici trei zile nu v-ar răbda poporul" (1) , reproşându-i probabil dictatorului de la Bucureşti că nu are încă un aparat represiv suficient de puternic pentru a se menţine la putere fără tancurile sovietice staţionate în România.

După Congresul al XX-lea al PCUS, în 1956, când N. S Hruşciov, secretar general al PCUS după moartea lui Stalin, a criticat cultul personalităţii acestuia, apăruse o nouă speranţă şi se răscoală mai întâi muncitorii din Polonia, apoi cei din Ungaria, în octombrie-noiembrie 1956. Şi acestea au fost reprimate cu cruzime de ocelaşi jandarm al Europei. Gh. Gh. Dej îşi îndeplineşte atunci rolul de temnicer al lui Imre Nagy şi al apropiaţilor acestuia, condamnaţi apoi la moarte şi executaţi la Budapesta în 1958, în timp ce Gh. Gh. Dej intensifică teroarea în ţară, neutralizând manifestaţiile de solidaritate cu revoluţia ungară. Pentru a răsplăti servilismul lui Gh. Gh. Dej, N. S. Hrusciov retrage armata sovietică din România, în 1958, strămutând-o în regiunea Odesa, în imediata apropriere a graniţei, pentru a putea interveni imediat în România, în cazul unei defecţiuni.

Sub pretextul „destalinizării", N. S. Hruşciov schimbă conducerile partidelor comuniste din ţările satelite, cu altele mai docile. Gh. Gh. Dej se teme să nu-ţi piardă poziţia după ce înlăturase grupul Pătrăşcanu, apoi al Ana Pauker, V. Luca, Th. Georgescu şi, profitând de disputa sovieto-chineză la hegemonie în lagărul comunist, dă „Declaraţia din aprilie, 1964", pronunţându-se pentru neamestecul în treburile „partidelor frăţeşti" şi pentru egalitate între acestea. În acelaşi timp, pentru a obţine sprijin intern, fără să părăsească principiul luptei de clasă şi al internaţionalismului proletar, adoptă un naţionalism aparte, denumit mai târziu „naţional-comunism", orientat mai ales spre exterior, contra asupririi străine în decursul istoriei, ajungându-se să se condamne chiar cucerirea romană a Daciei.

Eliberarea ultimilor deţinuţi politici care erau în viaţă, în 1964, sub presiunea externă, dar şi din calcul politic , distanţarea de Moscova, mai ales după 1968, anul reprimării „Primăverii de la Praga" la care N. Ceauşescu, secretar general al PCR din 1965, la moartea lui Gh. Gh. Dej, reprimare la care el nu participase, pe baza „neamestecului în treburile interne" , au fost bine văzute în Occident. Şi astfel regimul comunist din România beneficiază de împrumuturi masive de capital occidental cu care s-au construit fabrici, uzine, combinate, edificii publice, blocuri de locuinţe, canalul Dunăre – Marea Neagră, etc., aducând pe termen scurt o creştere substanţială a economiei şi a nivelului de trai al maselor populare.

Naţionalismul, deşi de tip comunist şi creştere nivelului de trai a consolidat regimul comunist, în interior. N. Ceauşescu s-a simţit atunci sigur pe putere, a acumulat toate funcţiile de conducere, de partid şi de stat, a asociat soţia şi rudele apropriate la conducere, lansându-se în „cultul personalităţii" sale şi al unui „comunist dinastic". S-au găsit din nefericire destui intelectuali care să-i cânte în strună, unii dintre aceştia înfiinţând şi conducând după 1989 partide „naţionaliste" de tip comunist.

Când regimul comunist din România a trebuit să restituie împrumuturile externe, produsele industriale româneşti fiind de calitate inferioară, necompetitive, a trebuit ca datoriile să fie acoperite cu produsele alimentare şi semifabricate (oţel, lemn, etc.), ceea ce a dus la mari pierderi şi la scăderea drastică a nivelului de trai al celor de la „munca de jos", la reintroducerea cartelelor de alimente, la foame şi frig. N. Ceauşescu forţează nota şi lichidează toată datoria externă, de aproximativ 11 miliarde de dolari, în 1989, aducând ţara în pragul catastrofei economice. Lansează şi „sistematizarea" oraşelor şi a satelor, distrugând monumente istorice, biserici şi mânăstiri, cimitire şi chiar sate întregi din apropierea Capitalei, arătându-şi adevărata faţă a „patriotismului socialist", cum numea el naţional – comunismul ; ţăranii evacuaţi sunt îngrămădiţi în blocuri „chibrit", cu confort „redus", cu W.C. - urile afară. Nemulţumirea maselor populare ajunsese la capătul răbdării.

Încep mari greve şi manifestaţii de protest. Greva minerilor din Valea Jiului, din 1977, fusese înfrântă prin promisiuni făcute de N. Ceauşescu în persoană, la faţa locului, minţind muncitorii. În 1987, revolta muncitorilor din Braşov capătă însă forme violente, ocupând Prefectura şi dând foc „operelor" dictatorului, dar scutierii Securităţii şi Miliţiei au înăbuşit-o sângeros, după care au urmat arestări masive.

Nemulţumirea maselor populare este generală în tot imperiul sovietic. Nomenclatura comunistă intră în panică, temându-se de răsturnarea regimului pe cale violentă, mai ales după ce în 1988 Mihail Gorbaciov anunţă public că URSS renunţă la rolul de jandarm în ţările comuniste, dându-şi seama că nu mai era în stare de aşa ceva, înfrânt în „războiul stelelor", intensificând, în schimb, reformele interne, în scopul menţinerii comuniştilor la putere într-un „comunism cu faţa umană", de felul „N.E.P" – ului .

(continuare în pag. 13)

„NAŢIONALISTUL"

A apărut, de multişor, cu titlul de mai sus, o culegere de articole semnate de un parlamentar PRM, domnul Hogea, cu o prefaţă de Gh. Buzatu (cei doi sunt colegi de partid).

Lucrarea s-a tipărit sub egida Academiei Române – filiala Iaşi – dat fiind faptul că ea constituie şi teza de doctorat a autorului.

Şi a iscat un „scandal".

În realitate, un foc de paie. Pentru că nu trebuie să uităm remarca unui „punct-pătrat" – aşa s-ar putea traduce numele avocatului francez – care spunea că: „nous sommes ici au porte de l'orient tout est pris a la legere" („suntem la porţile orientului unde totul este luat în bâşcălie").

Cine a umblat cu chibritul prin paiele publicisticii româneşti?

Fireşte „federaţia comunităţilor evreieşti"; cine a pus paie pe foc? Diverşi: mai mult sau mai deloc intelectuali, mulţi beneficiari ai corupţiei mărunte – gen o plimbare la mormântul sfânt, coronarografie dacă eşti prim ministru – zis Ghiul Vasilică, o perucă dacă eşti spân şi, fireşte reclamaţii la „sublima Poartă", care, deşi azi nu mai este la Stambul, are aceiaşi comportare ca şi cum tot acolo ar fi deşi se află pe malurile Potomacului.

Toate acestea în ciuda afirmaţiilor întâlnite într-o cărţulie ce se numeşte „Constituţia României" şi în care citim următoarele: LIBERTATEA DE EXPRIMARE A GÂNDURILOR OPINIILOR SAU A CREDINŢELOR şi LIBERTATEA CREAŢIILOR DE ORICE FEL, prin VIU GRAI, prin IMAGINI, prin SUNETE sau prin ALTE MIJLOACE DE COMUNICARE ÎN PUBLIC SUNT ***INVIOLABILE.***

Aşa cum este INVIOLABIL dreptul unei oglinzi să reflecte imaginea noastră: nespălaţi, cu urdori la ochi şi perciuni la urechi, cu părul vopsit în roşu sau mustaţa cănită, îmbrăcaţi cu blugi rupţi sau pantaloni călcaţi la dungă etc.

Dreptul oglinzii poate fi influenţat fie spărgând-o aşa cum în repetate rânduri comunitatea evreiască – şi nu numai ea, a cerut-o când a fost vorba de despre reflectări ce-i priveau; fie încercând să vedem dacă imaginea din apele sticlei nu contravine bunei cuviinţe şi să luăm măsurile ce se cuvin, sau să cercetăm de ce oglinda se comportă ca atare – poate lumina nu-i corectă, poate că cel ce se oglindeşte în ea este strâmb de la natură sau noi ne-am pocit din greşeală, din prostie sau din aroganţă.

De pildă, sunt unii ce se cred a fi dincolo de bine şi de rău, care socot că lor li s-a dat, de undeva, de sus de tot, dreptul de a-i călca pe ceilalţi în picioare, de a fi „cei mai prima, cei dintâi" uitând un lucru pe care-l sublinia Constantin Noica în „Jurnalul filosofic": „Popor ales"? Dumnezeu spune necontenit: DACĂ veţi păzi legământul meu, veţi fi AI MEI. Voi fi, vrăşmaşul vrăşmaşilor tăi, DACĂ mă vei asculta. Şi nu vei fi „UN POPOR ÎNDĂRĂTNIC" (Exodul, 33, 3).

Răspunsul dat lui Noica este cel cunoscut: este un antisemit. Probabil că şi Dumnezeu va fi, mai târziu sau mai devreme acuzat, de aceiaşi vină.

Pentru că – sau DUMNEZEU EXISTĂ şi atunci el nu poate tolera la nesfârşit atari comportări, sau EL NU EXISTĂ şi atunci totul este cenuşă – cum ar fi spus Mircea Eliade .

Noi însă suntem convinşi de existenţa lui! noi L-AM ÎNTÂLNIT! şi ştim că este a toate ştiutor, a toate binefăcător şi a tot puternic. Dar mai ştim că ESTE DREPT şi NU UITĂ NIMIC.

Rămânând însă aici, pe pământul finit şi pe vremea scurtă ce nu este dată avem datoria cu mintea de care dispunem să ne întrebăm:

- de ce Procuratura nu s-a autosesizat atunci când un Norman Manea îl acuza pe Mircea Eliade ca fiind autorul Auschwitzului?!
- de ce nu era tras la răspundere un Zigu Ornea, de pildă, care colportează cifre pe care nici cei mai aprigi vânători de nazişti nu le mai socotesc valabile?
- de ce i se permite unui Carol Iancu să „prejudicieze demnitatea, onoarea, viaţa particulară a persoanei şi DREPTUL LA PROPRIA IMAGINE" (art. 30, al. 6 din Constituţia României) atunci când într-o revistă ca Temps Noveaux, ÎL INSULTA PE MIRCEA ELIADE;
- de ce nu se preocupă Procuratura – şi nu doar ea – pentru că acest lucru ar trebui început de forurile culturale ale Românei ca şi de mass – media românească atunci când se încalcă aliniatul 7 din acelaşi articol 30 privind defăimarea ţării, ura naţională, de rasă, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare etc. precum Robert Kaplan în cartea sa BALKANGOSTS, M. Friedman în interviul din *România Literară*, Zigu Ornea în mai peste tot, Iosif Sava – care este pomenit la RTV mai frecvent decât Octavian Goga, Liviu Rebreanu sau Mihai Eminescu.
- acelaşi post de radio naţional plătit de noi toţi – indiferent că am fost sau nu comunişti, indiferent că am suferit sau nu din pricina multor membri ai comunităţii evreeşti, că suntem sau nu anti – una sau alta – transmite prin vocea nostalgică a unui Titus Vâjeu versuri din „marea poezie a lumii", dar niciodată un VERS din marea poezie a ÎNCHISORILOR COMUNISTE din ROMÂNIA. De ce? Nu cumva pentru că dânsul – ca atâţia alţi, ascuns sub un nume de împrumut, face politică comandată de un cine ştie ce protocol al înţelepţilor Sionului – pentru că nişte înţelepţi reali nu ar fi întocmit o atare cartă criminală, ci a unora mai pământeni?
- Există în acelaşi aliniat 7 din articolul 30 următoarea interdicţie:

„INCITAREA la discriminare sau la VIOLENŢA publică".

Încălcarea acestor interdicţii au determinat violenţele din anii 20 – 40 care s-ar fi transformat într-un RĂZBOI CIVIL dacă Corneliu Zelea Codreanu nu ar fi pledat pentru renunţarea la un răspuns violent tuturor violenţelor verbale, scrise, morale, judiciare şi fizic susţinute de o anumită presă şi practicate de întreg aparatul politic şi administrativ al vremii.

Rezultatul este cunoscut: camarazii lui au plătit cu viaţa comportarea lor plină de cumînţenie şi dragoste de ţară, iar ţara a plătit cu 50 de ani de ruinare faptul că nu l-au ascultat – pe el şi pe camarazi lui la vremea potrivită.

aug. 2001

(continuare în pag. 14)

PESEME.

DE ZIUA CĂPITANULUI

Fii un risipitor în dragoste!

Dragostea este bogăţie care se multiplică prin diviziune; este un dar care creşte mai mare cu cât iei mai mult din el; este una dintre afacerile în care este bine să fii un risipitor: dă-o, goleşte-ţi buzunarele, împroaşc-o, şi mâine vei avea mai mult decât oricând.

Anonim englez.

Toată istoria socială a omenirii este plină de lupte având la bază cele două mai principii, care caută să-şi facă loc unul în paguba celuilalt: PRINCIPIUL AUTORITĂŢII şi PRICIPIUL LIBERTĂŢII. Autoritatea a căutat să se extindă în paguba libertăţii. Iar, aceasta, la rândul său a căutat să limiteze cât mai mult puterea autorităţii.

Acestea, două, faţă în faţă nu pot însemna decât conflict.

A orienta o mişcare după unul sau celălalt dintre cele două principii înseamnă a continua o linie istorică de tulburări şi războire socială; înseamnă a continua pe de o parte drumul tiraniei, împilării şi nedreptăţilor, iar, pe de alta pe cea a răzvrătirii sângeroase şi conflictului permanent.

MIŞCAREA LEGIONARĂ nu se interesează, exclusiv nici de principiul autorităţii şi nici de cel al libertăţii. Ea îşi are temeliile înfipte în CEL AL DRAGOSTEI. În el îşi au rădăcinile atât autoritatea cât şi libertatea.

DRAGOSTEA se află la mijloc, între ele şi deasupra lor, cuprinzându-le, pe amândouă, în tot ceea ce au ele mai bun, înlăturând conflictele ce le învrăjbesc.

DRAGOSTEA nu poate aduce nici tiranie, nici împilare, nici nedreptate, nici răzvrătire sângeroasă şi nici războire socială.

DRAGOSTEA, aplicată înseamnă pace în suflete, în societate şi în lume.

Pacea nu mai apare ca o biată expresie a unui echilibru mecanic şi rece între cele două principii.

Pacea nu ne va da-o justiţia ci numai bunătatea şi dragostea pentru că justiţia este foarte greu să se realizeze integral şi chiar dacă s-ar găsi un aparat pentru realizarea perfectă a acesteia, omul fiind imperfect neputând să o sesizeze şi aprecieze va fi veşnic nemulţumit.

DRAGOSTEA este cheia păcii pe care Mântuitorul a aruncat-o tuturor neamurilor din lume.

Şi toate celelalte – credinţa, munca, ordinea şi disciplina îşi au rădăcina în dragoste.

De aici porneşte mişcarea noastră pentru că „dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuieşte, dragostea nu se mânie, nu se gândeşte la rău".

Nu ştiu cum să vă îndemn mai mult să cultivaţi dragostea – şi cei ce comandaţi, şi cei ce staţi sub comandă.

Acolo unde nu este DRAGOSTE nu este viaţa legionară. Dragostea nu desfiinţează, însă, obligaţi de a fi disciplinat după cum nu desfiinţează obligaţia de a muncii sau pe aceea de a fi ordonat.

Pentru că – sublinia Căpitanul – nu există biruinţă fără unitate şi nu există unitate fără disciplină.

Este RISCUL major pentru neamul nostru de aceea va trebui să se condamne şi să fie condamnată ca o acţiune vrăşmaşă orice abatere de la şcoala disciplinei ca ceva care-i pericliteză biruinţa şi viaţa".

P. S. – Fundaţia BUNA-VESTIRE, crede că niciodată nu au fost mai actuale învăţăturile Căpitanului decât azi; că niciodată fiinţa neamului nostru nu s-a aflat într-o situaţie mai critică decât azi; că singura cale spre libertate, pace socială, bună stare şi prosperitate este cea pe care ne-a îndrumat şi ne veghează Corneliu Z. Codreanu.

sept. 2003.

D. M.

Birurile...

Biata noastră ţară a suferit de-a lungul veacurilor, tot soiul de greutăţi; calamităţi naturale, invazii străine, invazii de lăcuste, ciuma lui Caragea, fanarioţii, ciuma lui Ciumara şi Remeş etc.

- În perioada fanarioţilor, se ajunsese să se pună bir şi pe fumărit (în Transilvania se pusese de mult de către unguri; n. red.), adică pe fumul ce ieşea pe coşul caselor(probabil se punea problema poluării şi trebuiau bani pentru depoluarea atmosferei);

- Pe timpul invaziei sovietice s-a pus un bir exprimat în cereale, carne, fructe etc. şi se numea eufemistic „despăgubiri de război".

În ţară, de la autorităţi la cetăţeni, aceste dări purtau denumirea de „cote obligatorii".

Au fost izgoniţi fanarioţii, au plecat armatele sovietice şi au sosit năstaseoţii cu noi biruri. Ele poartă numele de „taxe". De tot felul.

- Vrei adeverinţă că mai eşti în viaţă, plăteşti „taxă";

- Vrei să dai cuiva o procură, plăteşti „taxă";

- Vrei să te căsătoreşti (Doamne fereşte), plăteşti „taxă".

Taxă, taxă peste tot.

Şi, parcă nu erau destule taxe, s-a mai inventat încă una: „Taxă pe radio şi televizor". Ai, n-ai astfel de aparate, trebuie să plăteşti.

Istoria ne spune că pe timpul fanarioţilor se numărau coşurile de fum şi se punea bir după numărul coşurilor.

Iată că năstassioţii i-au depăşit pe fanarioţi, nemaiţinând seama dacă bietul român are sau nu aceste obiecte de lux pentru unii.

M-am uitat într-o zi la televizor, când se transmitea o şedinţă a parlamentarilor şi m-a cuprins somnul, văzând atâţia aleşi dormind, iar vreo câţiva chiar vorbeau strident (se certau ca la uşa cortului).

Am auzit că o problemă de primă importanţă pentru aleşii noştri ar fi legalizarea prostituţiei.

Acum, întreb şi eu ca omul plătitor de atâtea „taxe". Dacă se vor înfiinţa bordeluri, la bărbaţi se va pune şi „taxa de bordel"?

iul. 2003.

ing. Vasile ABULIGESEI

DE CE S-A SUPĂRAT DL STIEGLITZ?

Dar, înainte de a răspunde la această întrebare trebuie să facem cunoştinţă cu dl Stieglitz, „premiul Nobel pentru economie".

După ce foarte mulţi ani s-a ocupat de învăţământ şi cercetare, în 1993 – împreună cu alţi doi experţi – a fost ales de Bill Clinton să facă parte din „consiliul consilierilor economici" – (CEA = Concil of Economic Advisers) – „aventurându-se, cum scrie dânsul, în lumea celor care iau decizii – şi, pentru a fi mai precis – în politică".

Peste 4 ani – adică în 1997 – se transferă la Banca Mondială unde a ocupat funcţia de prim vicepreşedinte şi economist şef, aproximativ 3 ani, pentru că, din anul 2000, nesilit de nimeni, „de cât de CONŞTIINŢĂ şi RAŢIUNE", calităţi care i-au fost inculcate de tatăl şi de mama sa cărora le închină această carte („Globalization and Its Discontents") se retrage.

Justificarea sa?

„Decât să port botniţă prefer să plec!" Dar nu şi să tacă (Aspra lecţie pentru mulţi dintre contemporanii noştri din România – vreau să zic din lumea politică şi decizională a ţării noastre).

Recunoaşte, că cei 7 ani pe care i-a petrecut la Washington fac parte dintr-o epocă fascinantă: „am fost într-o situaţie favorabilă pentru a observa tranziţia din Rusia şi criza financiară care plecată din Asia orientală (1997) şi s-a întins în toată lumea". „Am fost interesat totdeauna de dezvoltarea economică şi ceea ce am văzut mi-a zdruncinat în mod radical convingerile mele atât asupra dezvoltării economice cât şi a mondializării".

Aici se află motivarea textului despre care vom vorbi şi din care vom prezenta câteva extrase şi care, dacă în originalul scris în americană poartă titlul „Globalization and Its Discontents" („Globalizarea şi nemulţumirile ei"), traducerea în limba franceză are unul mai scurt: „MAREA DEZILUZIE".

Iar justificarea autorului – şi pentru titlul şi pentru conţinut este următoarea: „am constat impactul pe care-l poate avea mondializarea asupra ţărilor sărace. Sunt convins că mondializarea economiilor naţionale prin acţiunea unor instituţii concepute să transforme creşterea economică a tuturor – POATE fi o forţă benefică, capabilă, POTENŢIAL, să îmbogăţească fiecare locuitor al planetei şi, mai ales, pe cei SĂRACI".

Dar, Stieglitz este de asemenea „convins că pentru a face acest lucru TREBUIE REVIZUIT ÎN MOD RADICAL MODUL ÎN CARE S-A făcut până acum. Mai ales acordurile comerciale internaţionale, care au suprimat barierele şi politicile impuse ţărilor în curs de dezvoltare. Problemele economice şi sociale trebuie abordate fără patimă, lăsând de o parte ideologia şi examinând faptele pentru a stabili cel mai bun drum de parcurs. Însă, am constatat, continuă autorul, atât la Casa Albă cât şi la FMI că deciziile se iau adesea pe baze ideologice şi politice şi, de aceea apăreau iniţiative rău-venite, incapabile să rezolve problemele dar conforme cu INTERESELE şi CONVINGERILE CONDUCĂTORILOR".

Intelectualul francez, P. Bourdieu i-a sfătuit pe responsabilii politici să acţioneze ca nişte universitari: angajând o dezbatere ştiinţifică bazată pe fapte şi cifre. Dar, adesea lucrurile se petrec pe dos: universitarii, care fac recomandările, se politicianizează, deformează realitatea în funcţie de ideile dragi conducătorilor politici [Înainte de a intra la Casa Albă, profesorul JES a făcut cercetări în economia matematică abstractă în care a dezvoltat o ramură botezată „economia informaţiei" şi anumite domenii ale economiei aplicate(sectorul public, dezvoltarea şi politica monetară)]. Timp de 25 de ani a scris şi publicat texte în legătură cu unele dintre problemele majore ale economiei: falimentul, conducerea întreprinderii, deschiderea şi accesul la informaţii – ceea ce economiştii numesc „transparenţă" – toate problemele cruciale în declanşarea crizei financiare mondiale din 1997. Şi de aproape 20 de ani participă la dezbaterile asupra tranziţiei economiilor comuniste la economia de piaţă – iar prima experienţă a debutat în 1980 când a discutat cu conducătorii Chinei care-şi începeau reforma economică în acest sens.

„Am susţinut ferm abordarea gradualistă pe care au adoptat-o chinezii şi care, de douăzeci de ani, îşi dovedeşte meritele" – scrie el în prefaţa din care noi am rezumat aceste informaţii. „Am criticat dur strategiile extremiste precum „terapia de şoc", care au eşuat în Rusia şi în alte ţări născute din dezmembrarea Uniunii Sovietice".

El crede că dacă economia, ca disciplină ştiinţifică, poate părea seacă şi esoterică, în realitate, politicile economice pot schimba viaţa celor săraci.

„Cred – susţine S. – că guvernele trebuie – şi POT – să adopte orientări care să ajute ţările lor să se dezvolte – asigurând, simultan şi împărţirea mai echitabilă a fructelor creşterii economice".

Iar exemplul pe care-l dă ar trebui studiat de cei care îndrăznesc – ca dl Muşetescu – să facă ceea ce nu se pricep(lucru ce este tot o manifestaţie de corupţie): „cred – scrie el – în PRIVATIZARE, adică vânzarea monopolurilor de stat unor societăţi particulare, dar NUMAI dacă această PRIVATIZARE ajută întreprinderilor să devină MAI EFICACE, şi să REDUCĂ preţurile pe care le cer consumatorilor".

„Şi vor evolua în acest sens dacă piaţa este concurenţială – şi acesta-i motivul pentru care sunt pentru măsuri ferme şi forte în vederea stimulării concurenţei".

JES, plecând de la studiile sale teoretice asupra „imperfecţiunii pieţelor" a preconizat comportări – atât când lucra la Casa Albă cât şi la BMI – strâns legate de motivele pentru care pieţele nu funcţionează atât de

sept. 2003.

(continuare în pag. 10)

Doru MIHAIL

(urmare din pag. 9)

* **(De ce s-a supărat...?)** perfect pe cât afirmă modelele, dar şi de lucrările asupra economiei informaţiei, mai ales a asimetriei informaţiilor, diferenţa de informaţie între salariat şi patron, debitor şi creditor, asigurat şi compania de asigurări.

„Mi se părea – spune el – că tratamentul este evident; dar se izbea de ceea ce preconiza, frecvent şi cu maximă insistenţă FMI, prescripţii bazate pe ipoteza depăşită că „piaţa" ajunge spontan la rezultatele cele mai eficace şi că nu sunt autorizate intervenţiile statului pe piaţă – chiar atunci când ar fi vorba de măsuri ce ar putea ghida creşterea economică şi ameliorarea sorţii tuturor".

„Cercetările mele mi-au atras atenţia asupra consecinţelor lipsei de informaţii – şi de aceea insist asupra necesităţii de a mări „transparenţa instituţiilor", de a informa mai bine cetăţenii asupra ceea ce fac aceste instituţii şi de a da celor ce vor suferi efectele deciziilor lor posibilitatea de a interveni mai mult la conceperea acestor măsuri". „M-am silit – susţine autorul acestui eseu, ce ar trebui să devină carte de căpătâi mai ales pentru cei al căror cap este încă îmbâcsit de un amestec de ignoranţă, marxism prost digerat şi de aceea plin de gaze rău mirositoare şi „urechism" - , m-am silit, aşadar, să înţeleg mai bine cum funcţionează statul şi, în consecinţă, să elaborez o filozofie şi o politică economică ce puneau statul şi pieţele într-un raport de complementaritate, de parteneriat şi care admiteau că dacă pieţele sunt în centrul economiei – STATUL are şi el un ROL de jucat, LIMITAT dar IMPORTANT.

„Am studiat insuficienţele pieţelor şi pe cele ale statului şi nu mai avem naivitatea de a crede că statul ar putea suplini toate lacunele pieţelor dar nici nu eram nebun să-mi imaginez că pieţele vor rezolva, singure, ansamblul problemelor sociale".

„Inegalitatea, şomajul, poluarea – asupra lor statul are un rol important (– şi autorul nostru a lucrat la programul REÎNVIEREA STATULUI –) ce trebuie să devină mai eficace şi mai deschis dialogului; am văzut domeniile în care nu era nici una, nici alta, am înţeles că este greu să reformezi dar şi că este posibil să ameliorezi".

Dacă în perioada când a lucrat la Casa Albă sarcina sa era – ştiind bine că ideile sale sunt importante, dar că politica contează în mod egal – să-i convingă pe ceilalţi că propunerile sale nu erau numai economice ci şi o bună politică, atunci când a ajuns la BMI a descoperit că luarea deciziilor nu ţine seama de nici unul dintre cei doi factori – ci ele se bazau pe un amestec curios de ideologie şi economie proastă – dogmă ce, uneori, abia ascundea interese particulare.

„Când izbucneau crizele FMI prescria soluţii „standard", arhaice şi neadaptate, fără să ţină seama de efectele pe care le vor avea asupra locuitorilor respectivi. Rar am văzut studii previzionale în ce priveşte impactul asupra sărăciei; rar am văzut dezbateri şi analize asupra unor posibile alte orientări: o ordonanţă şi doar una singură"(Ca în guvernarea Năstase; n. n.).

Dezbaterea francă era descurajată.

Ideologia ghida tratamentul şi ţările erau obligate să aplice reţetele FMI.

„Aceste comportări mă uluiau" – afirmă autorul. „Nu doar pentru că adesea duceau la rezultate proaste. Erau antidemocratice. În viaţa noastră particulară niciodată nu vom aplica, orbeşte, o idee fără a căuta să luăm şi alte avize".

Problemele ţărilor în curs de dezvoltare – şi printre acestea şi România, care se tot dezvoltă de vreo 70 de ani şi tot nedezvoltată rămâne – sunt dificile iar FMI este solicitat în clipe dificile, dar remediile sale au eşuat tot atât de frecvent – sau chiar mai des decât au reuşit!

Îndoieli aveau, sigur, şi Guvernele ţărilor afectate de reţetele FMI, dar nu le exprimau de teama pierderii finanţărilor – şi, concomitent, pierderea altor fonduri.

„Este neîndoielnic că o anumită suferinţă, implicată de tranziţie, era inevitabilă", dar, după părerea lui Stieglitz, „cea suferită de ţările mai sus amintite a fost şi este cu mult superioară celei necesare. Iar atitudinea anti-mondializare este determinată de două fenomene: ravagiile operate de politicile inspirate de ideologie, dar şi de injustiţiile sistemului comercial mondial. Cu excepţia celor care beneficiază, personal, de excluderea produselor ţărilor sărace puţini sunt cei care apără această mare ipocrizie: se pretinde că sunt ajutate ţările în curs de dezvoltare, silite să-şi deschidă pieţele pentru produsele ţărilor, industrial avansate, în timp ce acestea îşi protejează propriile pieţe".

„Atari politici sunt de natură să-i îmbogăţească şi mai mult pe cei bogaţi şi să-i sărăcească pe cei săraci" – l-am citat pe JES.

„Agresiunea de la 11 septembrie 2001 ne-a amintit tuturor că locuim pe aceeaşi planetă. Suntem o comunitate mondială şi ca orice comunitate trebuie să respectăm regulile ca să putem trăi împreună şi aceste reguli trebuie să fie ECHITABILE şi DREPTE; trebuie să se acorde întreaga atenţie CELOR SĂRACI ca şi celor puternici şi să se dovedească un simţ profund de CINSTE şi JUSTIŢIE SOCIALĂ.

Iar regulile, care conduc funcţionarea autorităţilor şi instituţiilor trebuie să asculte şi să răspundă la dorinţele şi nevoile tuturor celor afectaţi de aceste măsuri".

Din Psaltire

„Idolii neamurilor sunt argint şi aur, lucruri de mâini omeneşti: Gură au şi nu vor grăi; ochi au şi nu vor vedea; Urechi au şi nu vor grăi; nări au şi nu vor mirosi; Mâini au şi nu vor pipăi; picioare au şi nu vor umbla; nu vor glăsui cu gâtlejul lor. Asemenea lor să fie cei ce-i fac pe ei şi toţi cei ce se încred în ei" (Psalmul 113). Adică, noi să fim astfel: Noi, „neamurile".

EXTRASE din Joseph E. Stieglitz: GLOBALIZATION and Its DISCONTENTS
Titlul ediţiei franceze: LA GRANDE DESILUSION

Pag. 84 – 91 – **LIBERTATEA DE A ALEGE?**

„Austeritatea, privatizarea şi *libertatea* au fost cei trei stâlpi ai consensului de la Washington în cursul anilor '80 şi '90. Măsurile propuse erau concepute pentru a răspunde problemelor foarte reale ale Americei latine – şi erau adevărate în mare măsură. (...) Ţările nu pot suporta deficite persistente şi creşterea prelungită nu este posibilă în prezenţa unei hiperinflaţii. Este necesară o anumită disciplinăm financiară. Cele mai multe ţări ar fi prospere dacă statul s-ar concentra asupra unor servicii publice esenţiale în locul dirijării unor întreprinderi ce ar putea fi mai bine conduse de sectorul privat; privatizarea are, adesea, *un anumit sens*. Liberalizarea comerţului – adică scăderea taxelor vamale şi eliminarea altor măsuri protecţioniste – când este realizată corect şi într-un ritm corect – pentru ca să fie create noi locuri de muncă paralel cu distrugerea celor *neproductive, poate duce la câştiguri importante în ce priveşte eficacitatea.*

Problema începe atunci când multe din aceste politici devin scopuri în sin şi nu mijloace în serviciul unei creşteri juste şi durabile. În aceste condiţii ele sunt împinse prea departe, prea rapid, şi fără să fie însoţite de acele măsuri necesare.

Rezultatele au fost foarte departe de obiective.

Austeritatea bugetară împinsă prea departe într-o situaţie la care ea nu se pretează poate provoca recesiuni şi dobânzi ridicate ce pot bloca întreprinderile fragile.

FMI. a extins viguros privatizarea şi liberalizarea, într-un ritm şi stil care au determinat costuri majore unor ţări prost echipate ca să le poată suporta. PRIVATIZAREA. – În multe ţări în curs de dezvoltare – dar şi în cele dezvoltate – statele cheltuiesc adesea prea multă energie să facă – ceea ce nu ar trebui să facă – şi asta le împiedică să facă ceea ce ar trebui. Problema nu este că statul ocupă prea mult loc dar că nu este în rolul său. Statele nu ar trebui să gireze siderurgia – şi în general fac prost acest lucru, (excepţii există: statele coreean şi taiwanez), şi, de regulă companiile private în concurenţă între ele se pot achita mai eficace de anumite sarcini. Acesta-i raţionamentul pe care se bazează privatizarea – convertirea activităţilor şi întreprinderilor girate de stat în firme private. DAR, în PREALABIL CÂTEVA CONDIŢII IMPORTANTE TREBUIE SĂ FIE SATISFĂCUTE pentru ca PRIVATIZAREA SĂ CONTRIBUIE LA CREŞTEREA UNEI ECONOMII – şi felul în care se face PRIVATIZAREA determină o enormă diferenţă.

Din nenorocire BM şi FMI au tratat aceste chestiuni din punct de vedere strâmt ideologic: trebuie să se privatizeze repede. (existau fişe cu scorul ţărilor angajate în tranziţia de la comunism la piaţă iar cei ce privatizau cel mai repede primeau note bune).

Şi de aceea adesea privatizarea nu a dus la binefacerile promise – iar eşecul lor, prin problemele pe care le-a creat au răspândit ostilitatea contra ideei de privatizare.(...)

Postulatul responsabil cu acest eşec pleacă de la faptul că FMI presupune că piaţa acţionează imediat pentru a răspunde la toate nevoile. Pur şi simplu. În realitate multe activităţi ale statului există pentru că PIAŢA NU ASIGURĂ SERVICII ESENŢIALE." (...)

„FMI susţine că lucrul cel mai important este să privatizezi repede. Problemele de concurenţă şi reglementare se vor putea regla după. Primejdia este că – *odată creat un interes privat, el are motivaţii şi mijloacele financiare de a menţine poziţia sa de monopol, sufocând din nou reglementarea şi concurenţa semănând, concomitent, în viaţa politică, CORUPŢIA*". (Aţi văzut vreodată în România, ca ROMTELECOMUL să nu-şi majoreze preţurile când doreşte? ; n. n.)

„Dacă FMI este mai puţin interesat de problemele concurenţei şi reglementării este pentru un motiv simplu: privatizarea unui monopol nereglementat aduce mai mult statului şi FMI se focalizează mai mult pe probleme macroeconomice – ca importanţa deficitului public decât pe probleme structurale precum eficacitatea şi competitivitatea industriei.

Dacă monopolurile privatizate s-au arătat sau nu mai eficace decât statul pentru a produce, ele au fost adesea mai eficace ca să exploateze poziţia lor de monopol. CONSECINŢA: AU SUFERIT CONSUMATORII".

„Privatizarea s-a efectuat nu doar pe cheltuiala consumatorilor – dar mai ales pe cea a personalului. Impactul asupra locurilor de muncă a putut fi chiar argumentul major pentru sau contra privatizării: numai privatizând se putea licenţia muncitori neproductivi, susţineau partizanii săi; privatizarea va opera suprimarea unor locuri de muncă fără a se îngriji de rostul acestui fapt pentru societate – răspundeau adversarii. De fapt, există MULT ADEVĂR în ambele POZIŢII.

Privatizarea determină trecerea unor întreprinderi de stat cu pierderi la profituri prin reducerea masivă a personalului. Dar economişti sunt datori să gândească la eficacitatea globală: şomajul se însoţeşte de COSTURI SOCIALE pe care firmele private nu le au în calcul".

„Şi de aceea privatizarea a fost criticată: spre deosebire de ceea ce se numeşte investiţia pe „teren gol" – care finanţează firme noi cei care finanţează reluarea unor firme existente – distrug locuri de muncă.

De aici posibilitatea unui cost important. Formele cele mai grave sunt violenţa urbană, creşterea criminalităţii şi tulburările sociale şi politice. Dar chiar în absenţa acestor fenomene costurile şomajului sunt enorme. Există o nelinişte generală, inclusiv a salariaţilor care au reuşit să-şi păstreze locul de muncă; nemulţumire masivă; sarcini financiare suplimentare ale membrilor familiei care sunt încă în muncă; deşcolarizarea copiilor pentru că ei contribuie la susţinerea financiară a casei. Aceste tipuri de costuri sociale se prelungesc şi după, şocul imediat al pierderii locului de muncă. Sunt adesea mai vizibile atunci când o firmă a fost vândută străinilor – pentru că proprietarii străini cred că prima lor datorie este să-şi servească acţionarii mărind valoarea bursieră printr-o reducere a costurilor fără să resimtă vreo obligaţie faţă de ceea ce ei numesc **personalul supranumerar**".

(continuare în pag. 12)

Selecţia şi traducerea, **psm**

(urmare din pag. 11)

* **(EXTRASE...)** „Este important să restructurezi întreprinderile publice şi privatizarea este adesea un mijloc eficace de a o face. *Dar a scoate oamenii din posturile puţin productive ale firmelor de stat şi a-i trimite în şomaj nu măreşte veniturile unei ţări şi în mod sigur nici bunăstarea muncitorilor*(s. red.). MORALA ESTE SIMPLĂ: PRIVATIZAREA TREBUIE SĂ SE ÎNSCRIE ÎNTR-O STRATEGIE GLOBALĂ ce prevede crearea de LOCURI DE MUNCĂ în tandem cu distrugerile, de locuri de muncă ,pe care le provocăm, privatizând.

Trebuie luate măsuri macroeconomice care ajută crearea de locuri de muncă – şi printre ele reducerea dobânzilor.

Fenomenul cel mai preocupant în privatizare aşa cum a fost practicată adesea este, poate CORUPŢIA.

Retorica neoliberală afirmă că privatizarea reduce ceea ce economiştii numesc „căutarea rentelor" – obiceiul guvernanţilor de a lua caimacul profiturilor de la întreprinderile publice sau de a pune de o parte contracte şi locuri de muncă pentru clientele politică".

„Dar contrar acestui efect pe care trebuie să-l aibă privatizarea a agravat, în multe ţări, lucrurile încât a fost rebotezată **bacşişizare**". (Ca la noi, Chivule, ca la noi!)

„Dacă un Guvern este corupt nimic nu demonstrează că privatizarea va rezolva problema.

Cine girează privatizare?"

„Acelaşi Guvern corupt care a girat, prost, şi firmele de stat !

Într-un mare număr de ţări – printre care şi România se află fruntaşe, responsabilii statului au înţeles că prin privatizare ei nu vor mai fi obligaţi să „ia caimacul" anual pentru că vânzând o întreprindere de stat sub preţul său de piaţă – (pe un „euro" cum zicea domnul Muşetescu; n. n.) puteau lua pentru ei un procentaj major din valoarea activelor – sau altfel spus că putea de acum o bună parte din ceea ce ar fi luat, mâine, politicienii".

„Aşadar, procesul de privatizare trucat a fost conceput pentru a maximiza sumele pe care miniştri ar putea să şi le însuşească şi nu cele care ar fi căzut în căldăruşa statului – fără a mai vorbi de eficacitatea globală a economiei.

Partizani privatizări au crezut, cu naivitate că aceste cósturi puteau fi trecute cu vederea pentru că, odată stabilite dreptul la proprietate privată noii proprietari vor veghea la eficacitatea gestiunii (...) Ei nu au înţeles că fără structuri juridice şi instituţii de reglare a pieţelor noii proprietari vor fi incitaţi să tâlhărească activele în loc de a le transforma în baza unei expansiuni industriale".

„Şi în loc să fie un factor al creşterii economice privatizarea s-a însoţit de regresiune însoţită de minarea încrederii în instituţiile democratice şi economia de piaţă.

Adică LIBERALIZAREA, - suprimarea intervenţiilor statului asupra pieţelor financiare şi eliminarea stavilelor în ce priveşte comerţul are numeroase dimensiuni. Astăzi FMI – ul recunoaşte că a împins-o prea departe, că liberalizarea pieţelor de capital a contribuit la crizele financiare din anii '90 şi că poate duce la haos într-o mică ţară în curs de dezvoltare.

Liberalizarea comerţului se bucură – în adevăr, de o largă susţinere cel puţin printre elitele ţărilor industrial avansate – dar dacă priveşti cum a funcţionat în numeroase ţări în curs de dezvoltare îţi dai seama că este uşor să distrugi locuri de muncă – şi acesta-i impactul imediat al liberalizării comerţului când dispar industrii ineficace sub presiunea concurenţei internaţionale.

Ideologia FMI-ului susţinea că noile locuri de muncă, mult mai productive vor apare când vor fi eliminate cele vechi, ineficiente, create în spatele protecţionismului. Dar nu asta se întâmplă şi rari sunt economiştii ce cred în „generaţia spontană" a locurilor de muncă. *Pentru a crea firme noi şi locuri de muncă este nevoie de capital şi spirit antreprenorial.* Ori acesta este absent în ţările emergente din cauza lipsei de educaţie iar banii nu vin pentru că nu există credit bancar".

„Dar ipocrizia celor care au făcut presiuni pentru instaurarea liberalismului comercial – şi modul în care au făcut-o a mărit ostilitatea faţă de el: OCCIDENTUL A CERUT LIBERTATEA COMERŢULUI PENTRU PRODUSELE PE CARE LE EXPORTA, dar, SIMULTAN A PROTEJAT, ACASĂ, SECTOARELE PE CARE CONCURENŢA ŢĂRILOR ÎN CURS DE DEZVOLTARE LE-AR FI AMENINŢAT.

Ţările în curs de dezvoltare sunt în mod deosebit furioase din cauza acestei politici – „două greutăţi, două măsuri" pentru că există un lung trecut de ipocrizie şi nedreptate. În secolul 19 puterile occidentale – dintre care cele mai multe s-au dezvoltat la adăpostul propriului lor protecţionism au impus tratate de comerţ inegale.

Azi lucrurile sunt chiar mai rele când Statele Unite acţionează unilateral şi nu sub acoperirea FMI-ului: departamentul comerţului USA – adesea împins de interese PARTICULARE, aduce o acuzaţie contra unei ţări străine. Guvernul Statelor Unite declanşează o anchetă în care este singurul participant – apoi ia o hotărâre şi se aplică sancţiuni ţării acuzare. În rezumat: USA este în acelaşi timp şi procuror, şi judecător şi juraţi!" (...)

Dacă liberalizarea comerţului a fost dezastruoasă, prost realizată şi prematură cea *a pieţelor de capital a fost, în multe privinţe, şi mai rea.* A liberaliza pieţele financiare implică dezmembrarea reglementărilor concepute pentru a controla fluxul capitalurilor speculative, care intră şi ies – împrumuturi şi contracte pe termen scurt ce nu sunt altceva decât pariuri pe evoluţia cursului valutar – *cu alte cuvinte fonduri speculative ce nu pot servi la construirea de uzine şi crearea de locuri de muncă.*

„Impactul negativ al capitalurilor speculative merge mai departe: pentru a gira riscurile statele sunt sfătuite să pună de o parte, în rezervele lor, o sumă egală cu ceea împrumutată: dacă ai împrumutat 100 milioane de dolari cu 18% atunci trebuie să adaugi 100 de milioane în fondul de rezervă – care este, de regulă, păstrată în bonuri de tezaur americane – remunerate cu aproximativ 4% ceea ce înseamnă că ţara respectivă împrumută de la Statele Unite 100 milioane de dolari cu 18% şi acordă un împrumut Statelor Unite cu doar 4%!"

„În ceea ce priveşte INVESTIŢIA STRĂINĂ – ce se află între cei TREI STÂLPI ai consensului de la Washington, ea are inconveniente reale: când sosesc întreprinderile străine ele, adesea, distrug concurenţii locali: ele sufocă ambiţiile micilor antreprenori care sperau să-şi dezvolte un sector de activitate naţional". (...) (**continuare în pag. 13**)

(urmare din pag. 12)

* **(EXTRASE...)**

„Lista doleanţelor legitime împotriva investiţiei directe străine nu se opreşte. Frecvent această investiţie nu prosperă decât graţie privilegiilor speciale acordate de statul în cauză. Adesea ele sunt datorate corupţiei – (mărturii concludente, pentru România, ar putea depune personagii interesante citate şi în ziare străine – precum Micki Bacşiş; n. n.): sunt cumpărati responsabili statului. Investiţia directă străină nu pătrunde decât cu preţul cangrenei proceselor democratice – lucru adevărat mai ales pentru investiţiile în domeniul minier, petrol şi alte resurse naturale".

„Instituţiile financiare internaţionale au ignorat, în general, probleme pe care eu le-am schiţat mai sus. Prescrierile FMI-ului pentru crearea de locuri de muncă – atunci când îl interesa acest lucru, era foarte simplă: eliminarea intervenţiei statului, diminuarea impozitelor, reducerea inflaţiei (când se putea – altfel se realiza doar pe hârtie precum domnul Ciumara în cămara Guvernului Năstase; n. n.) şi invitarea investitorilor străini" – (cum o făcea, cu ameninţările de rigoare, recent, echipa Năstase – Iliescu).

„Este politica ce trădează mentalitatea colonială.

Dar dintre toate gafele FMI-ului cele care au reţinut în mod deosebit atenţia sunt erorile calendarului şi ritmului şi mai ales insensibilitatea faţă de contextul social: să impui liberalizarea înainte de a instala plasele de securitate, de a instaura un cadru adecvat de reglementare şi de a asigura mijloacele pentru a face faţă efectelor nefaste ale schimbării bruşte în lumea pieţelor, inerente capitalismului modern; să IMPUI MĂSURI DISTRUCTIVE DE LOCURI DE MUNCĂ ÎNAINTE DE A PUNE BAZELE CREERI UNORA NOI; SĂ IMPUI PRIVATIZAREA înainte de a STIMULA CONCURENŢA şi INSTALA REGLEMENTĂRILE NECESARE".

„Numeroase erori în ce priveşte stabilirea etapelor se datorează faptului că procesele fundamentale – atât economice cât şi socio – politice, nu au fost pricepute de fanaticii pieţii: ei susţineau că dacă stabileşte drepturile de proprietate totul decurge de la sine – inclusiv instituţiile civile şi structurile juridice ce permit economiei de piaţă să funcţioneze".

„În realitate progresele recente ale teoriilor economice au ajuns la următorul rezultat: de fiecare dată când informaţia este imperfectă şi pieţele incompetente – adică totdeauna şi în mod special în ţările în curs de dezvoltare, mâna invizibilă despre care vorbea Adam Smith FUNCŢIONEAZĂ IMPERFECT".

CONCLUZIE ESENŢIALĂ: există intervenţii ale statului dorite care pot ameliora eficacitatea pieţelor. (...) Dacă informaţia era perfectă rolul pieţelor financiare ar fi foarte limitat – dar şi nevoia de a le reglementa; dacă concurenţa ar fi automat instalată legislaţia antitrust nu ar mai exista şi nici ceea ce s-a întâmplat la noi, în industria cimentului nu ar mai fi posibil!

Sistemul de pieţe cere drepturi al proprietăţi clar stabilite şi tribunale care să le impună; or, în ţările tip România, acest sistem nu există; piaţa presupune concurenţă şi informaţie perfecte – dar în ţări ca România concurenţa nu există – sau este redusă (toate benzinăriile măresc preţul benzinei în aceeaşi zi şi cu aceeaşi sumă) iar informaţia este departe de a fi perfectă – iar pieţele concurenţiale nu se creează într-o zi (dar în 14 ani sigur dacă ar fi existat aşa zisa voinţă politică").

„Pentru o economie de piaţă eficace – spune teoria aceste postulate trebuie să fie satisfăcute iar în anumite cazuri a face reforma unui punct fără reformele de însoţire necesare riscă să agraveze situaţia.

Dar există o critică fundamentală ce se aduce FMI-ului: nu a înţeles că dezvoltarea unei ţări trece printr-o transformare a societăţii.

Noi ştim azi că există un „contract social" care leagă cetăţenii între ei şi pe ei cu statul. Când măsurile luate de guvern în abrogă (aşa cum a făcut în cei trei ani de guvernare cazono – comunistă condusă de numitul cu: „mână de fier şi cap de lemn" cetăţeni riscă să nu-şi mai onoreze propriile „contracte" nici între ei, nici cu statul. A menţine acest contract social este în mod particular important şi dificil în cursul bulversărilor sociale care însoţesc atât de frecvent schimbarea. În calculele macroeconomice pe care le efectuează FMI cu ochelarii săi verzi – dolar, aceste preocupări nu au prea adesea nici un loc".

(urmare din pag. 6)

* **(Ieşirea...)**

Conducerile ţărilor comuniste din Europa adoptă reforme după modelul gorbaciovist. În februarie 1989 în Ungaria este adoptat sistemul multipartit, în Polonia era mai de mult. În martie postul de radio BBC transmite „Scrisoarea celor şase" nomenclaturişti „reformişti" din România, Silviu Brucan, Alexandru Bârlădeanu, Gheorghe Apostol, Corneliu Mănescu etc., cerând şi ei „reforme". Grupul n-a fost arestat, ceea ce a făcut să se creadă că erau sub protecţia lui M. Gorbaciov, iar lui N. Ceauşescu îi era frică de acesta. În iunie 1989, la alegerile generale din Polonia, „Solidaritatea" iese victorioasă şi formează Guvernul. În iulie, la Bucureşti are loc o întâlnire a „Pactului de la Varşovia", existent din 1955, unde se acceptă necesitatea „reformelor". N. Ceauşescu declară că în România acestea se făcuseră de mult şi nu mai era nevoie de altele, rămânând, în fond, stalinist până la capăt. Între timp, în ţară, se afirmă şi alţi „dizidenţi" în rândul intelectualilor, semn că frica începuse să dispară, sperând în „reformarea" regimului comunist: Doina Cornea, Mircea Dinescu, Ana Blandiana etc.

În urma marilor manifestaţii populare, regimurile comuniste din Polonia, Ungaria, Cehoslovacia, R.D. Germană, apoi din Bulgaria, prin „revoluţii de catifea", sunt înlocuite cu regimuri reformiste conduse în mare măsură tot de nomenclatura comunistă. Partidele comuniste îşi schimbă titulatura, devenind „socialiste" sau chiar „social – democrate", declarându-se pentru democraţie cu sistem multipartit, economie de piaţă, revenirea la proprietatea privată; reapar şi vechi partide „istorice" din perioada interbelică.

(va urma)

„Băieţii" ...

Parpangelii lui Budai-Deleanu s-au instaurat bine ca viitoare clasă politică în România. Ei cedează tezaure, fiindcă le consideră doar „probleme psihologice" (adică, noi suntem nebuni), cedează în problema „Ribbentrop-Molotov" pentru că, desigur, teritoriile luate României, prin acest tratat, nu mai aparţin dispărutei URSS şi nici Rusiei. A avut grijă Constantinescu să le cesioneze, prin tratat, Ucrainei, stat inexistent în 1940. Mai înaintea acestuia, predecesorul, cedează Ungariei cosuveranitate asupra Transilvaniei. De atunci – dar şi până atunci – serviciul secret unguresc şi oficialii unguri zburdă prin numita parte a României. Tot soiul de retardaţi ne vizitează respectiva provincie şi îşi bat joc de unul din glorioşii domni români. Nimeni nu le rupe urechile. Ba, pe unul, un reporter îl cheamă la emisiunea „Naşul" şi n-are prezenţa de spirit să-l pună la punct.

Când apar pe ecranele televizoarelor, poliţaii români, seamănă cu poliţaii din India, mai nou şi şefii de televiziuni sunt coloraţi. Ansamblul artistic al MI - văzut de mine prin 1993 la „Congresul spiritualităţii româneşti" de la Herculane – , la apariţia pe scenă, a înnegrit fundalul, iar, românii, veniţi din ţările vecine, au scos un oftat de mirare. „Rromii" erau toţi în costume naţionale româneşti şi se dădeau de români (că doar cântau muzică populară românească), dar nici un român nu avea dubii asupra originii acestora şi fiecare dintre românaşii prezenţi se simţea umilit. Cel puţin românii din Gyula şi Banatul românesc din Serbia nu şi-au ascuns nemulţumirea când au văzut şatra de tuciurii pe scenă. Românii din preajma graniţelor s-au prezentat cu orchestre şi solişti români. Modeşti, dar români. Românii din România se prezentau cu şatra de „rromi", de la Ministerul de Interne, spre stupefacţia românităţii de dincolo de graniţă. Era şi un reprezentant al UDMR de faţă. Nu-i mai reţin numele. Destul că şi-a râs în barbă, a râs de noi, de ruşinea noastră. Şi pe bună dreptate. Unde s-a mai pomenit o asemenea lipsă de diplomaţie? Chiar nu mai este în stare vreun român să fie instrumentist în ţara aceasta? Aceiaşi tuciurii ne alcătuiesc Constituţia, introduc articolul care permite neromânilor să cumpere pământ în România. Iar vom ajunge toleraţi pe pământul strămoşilor noştri. Imposibil veţi spune. Iată că este posibil; vom ajunge în starea de „rumânie". Adică şerbie! Modernă, se înţelege. Poţi să te deplasezi de la o fermă la alta. Şi aceasta nu se ştie până când. Putem fi strânşi în rezervaţii. Că aşa se sugerează, că am fi o populaţie inferioară exploatată de ţigani („rromi" adică). În recensăminte aceştia apar în jur de 1,6 %. Occidentalii-i evaluează la 3 mil. Ăştia vor să falsifice realitatea acestei ţări pentru ca – demonizînd-o – să o poată parcela mai uşor. Dar, totuşi, unde te învârţi, unde te întorci dai de tuciurii în posturi de decizie.

Un ţigan la conducerea ţării, unul la conducerea Guvernului, un altul la conducerea TV, un altul acolo, un altul dincolo. Cum este liber la naţionalităţi, nu vedem de ce nu-şi asumă toţi aceştia adevărata apartenenţă etnică. Este drept că atunci când unii din şefii (un exemplu de acest gen era fostul deputat ţigan Ghe. Rădulescu; acesta-i numea, în Camera Deputaţilor, pe o serie de oficiali români ca fiind ţigani, care se dădeau drept români) ţiganilor scoteau în evidenţă originea etnică a oficialilor „români", oficialii cu pricina nu dezminţeau şi nu dezmint nici astăzi. Este cam prea mult. Dar, merge! Ca şi-n 1944, de altfel.

Un rrom supărat.

(urmare din pag. 7)

*** („Naţionalistul")**

Ciudată nu este, însă, comportarea comunităţii evreeşti ci aceea a intelectualităţii, instituţiilor culturale – începând cu Academia Română şi terminând cu mass – media - şi a celor judiciare care nu şi-au făcut, fiecare în domeniul ei, datoria, încălcând şi legile ţării, şi Constituţia şi bunul simţ.

Să nu uităm că ani de zile, la cererea unui Moses Rosen oarecare, opera lui Mihail Eminescu a stat sub obrocul obrăznicieii rabinice; că, în timp ce tot soiul de neisprăviţi se trezesc membri ai Academiei Române, această instituţie nu-şi aducea aminte nici de Mircea Eliade, nici de Emil Cioran, nici de Petre Ţuţea sau Ştefan Lupaşcu.

Nu ar trebui judecătorii tuturor curţilor să ştie că ignorarea legilor ţării poate duce, prin acumulări de nedreptăţi mărunte, la izbucnirea unei riposte violente şi distrugătoare?

În ce priveşte NAŢIONALISTUL domnului Hogea, despre ea vom vorbi la timpul viitor – adică atunci când îi vom fi analizat toate valenţele, îi vom fi verificat acurateţea investigaţiilor şi vom fi analizat impactul asupra vieţii noastre naţionale, politice şi culturale.

Aceasta-i singura cale CORECTĂ de a-ţi combate adversarii: NU apelul la procuratură, nu acuzaţiile fără acoperire, nu o comportare, care, nu ştiu de ce, ne aduce aminte şi de trecut şi, mai ales, de prezent.

Să nu uite nimeni observaţia lui Napoleon Bonaparte când i-a dăruit unui timonier vasul pe care-l conducea: „se poate vedea că dorinţele oamenilor nu sunt chiar atât de exagerate pe cât s-ar putea crede şi că este cu mult mai uşor să-i faci fericiţi decât se bănuieşte în general".

În ce ne priveşte pe noi cerem cu mult mai puţin: respectarea legilor ţării, sancţionarea celor care nu-şi cunosc lungul nasului şi respectarea bunului simţ.

Iar cei care cred altfel ne demonstrează „că nu au prea multe scrupule, că vor, cu orice preţ, să apară odios naţionalismul – pe care la ei acasă îl practică cu supra de măsură – iar pe cei ce cred în el, criminali; pentru asta sunt în stare să uzeze de orice calomnie, nu se dau îndărăt de la nici o minciună şi nu se sfiiesc să facă apel la orice josnicie şi nu întâmpină nici o dificultate pentru că adversarii lor au fost reduşi la tăcere".

Pentru a face orice replică imposibilă!

Noiembrie-Decembrie, 1947

Sunt ultimele luni ale Monarhiei! „România liberă" este condusă de doi „redactori responsabili" – Grigore Preoteasa şi Niculae Bellu. Este în plină desfăşurare „Procesul PNŢ". PNŢ-ul este un „viespar al trădării" ne informează un articol nesemnat. Paragrafele lui încep cu sintagma: „În numele ideii naţionale", PNŢ trădează tot ce este românesc, inclusiv Transilvania. Niculae Bellu îl vede ca pe „o citadelă... a complotului reacţionar", Gheorghe Gheorghiu–Dej concluzionează într-un discurs că: „Toţi cei ce-şi iubesc patria îşi întorc cu dragoste privirile spre Moscova", un H. Dona (nu-i ştim de are şi nume de dşoară) îl înfierează şi el cu mânie proletară pe „trădătorul" Maniu, care – susţine Dona – ar fi declarat că nu luptă „numai pentru România" ci luptă „şi pentru Anglia şi America"; pe 7/11. salariaţii din întreaga ţară cer „aspra pedepsire a trădătorilor", pe 4/11. Vasile Luca, clamează, într-un discurs ţinut la Teatrul CFR Giuleşti, discurs ţinut în cinstea aniversării Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, că „cine se ridică împotriva democraţiei(sic!) va urma drumul lui Maniu", Zaharia Stancu compară „procesul Maniu" cu viaţa „lui Hasan Musaka Saka...", premierul turc, „nazistul" care, „mulţumită yankeilor, a devenit prim ministru al Republicii Turceşti", pe prima pagină din 8/11. al RI Stalin şi Lenin. Stalin are în mâna dreaptă vestita pipă, stânga şi-a îndesat-o în buzunar şi-l priveşte pe un Lenin obosit rezemându-se de spătarul unui scaun de pai. Sub tablou citim: „Titanii revoluţiei din Octombrie". În 9/11. , cu roşu, RI, anunţă că „dna Ana Pauker", este „min. de Externe", pe 13/11. se dă publicităţii sentinţa în procesul PNŢ, ziarul din 15/11. anunţă că 15 „comercianţi", evrei majoritatea, „sunt arestaţi", în 16 Zaharia Stancu îl atacă iarăşi pe „nazistul" Saka, pe 17 RI ajunge la nr 1000. Ziarul este felicitat de toată protipendada comunistă. Aflăm că şi atunci – ca şi astăzi - exista un „sindicat al ziariştilor profesionişti". Ca să vezi! Ce-i aceea „ziarist profesionist?" Cine-l face „profesionist"? Mam' mare! Pe 20/11. se publică telegrama adresată, de „Congresul românilor din străinătate", regelui, primului ministru dr. Petru Groza şi ministrului de Externe Ana Pauker. Ei „trimit" Anei Pauker „salutul lor fierbinte Marii şi Neînfricatei Patrioate, care a fost timp de atâţia ani şi până dincolo de frontiere, simbolul luptei în România pentru libertatea şi demnitatea naţională"... Românul Maniu, făuritorul României Mari, „trădător" iar evreica venită pe tancurile Kominternului este „simbolul" „demnităţii naţionale". Halal „congres", halal „români!" şi tocmai din „străinătate". Din 21/11. pe frontispiciul ziarului rămâne un singur „responsabil" – Niculae Bellu. Pe 26/11. vine la Buc. o delegaţie a Ungarie - Erik Molnar şi Layos Dymmes, pe 28/11. ninge, pentru prima dată, în acel an, la Bucureşti este publicată la „Ed. PCR" „Mizeria filosofiei", pe 3/12. aflăm că „popoarele din Balcani şi Bazinul Dunărean nu vor mai fi dezbinate". Unde se spune asta? La congresul al III-lea al „Uniunii Populare Maghiare". Cine spune astea? Vasile Luca şi dr. Petru Groza. Înţelegeţi cum devine chestia cu „bazinul dunărean"? Joi, 4/12. ziarul se revoltă „împotriva «civilizaţiei» lui Dillinger!" care este „civilizaţia... pistolului bine ţintit şi a cuţitului mânuit cu măiestrie". Ca să vezi! Evident, articolul nu este semnat. Sigur, astăzi *băieţii scrie invers.* În 14/12. ziarul este ferm cu „delictul de rasism" „care va fi aspru pedepsit". Cel de antiromânism?... Pauză! Unde eşti dumneata, dle Coja? „Tito printre noi", în 17/12. Pe o pagină întreagă este publicat, în traducerea lui Ion Frunzetti, poemul „Cântec despre biografia tovarăşului Tito". Undeva, într-o notă prizărită, se anunţă arestarea la Budapesta – după trei ani de la eliberarea Transilvaniei de sub unguri – a criminalilor unguri asasini ai celor 151 de români şi evrei din Sărmaş. Să reţinem unele nume: căpitan Matiafi Miklos, Navik Kalmann, Horvath Ferenc, Antal Muller. Ion Gheţie – deputat – solicită ca Ministerul de Externe să ceară extrădarea lui Horthy, „călăul popoarelor din sud-estul european", pentru a fi judecat de Curtea Criminală din Cluj. Mai existau şi români cu şira spinării. Pe 21/12. miting, miting care anticipează anii 80, în cinstea semnării tratatului cu Iugoslava. Pe 21/12. regele revine în ţară. Îl întâmpină chiar Petru Groza la sosire. Ziarul din 22/12. cuprinde pagini întregi dedicate lui Stalin („România liberă!"). Un Ion Mihăileanu semnează, în pag a II-a, articolul „Stalin, omul de cultură". Să notăm o limbă trasă bine simţit. Iat-o: „Putem vorbi de Satlin filosoful, Stalin sociologul, de Stalin economistul, de Stalin, profundul gânditor politic, de Stalin mânuitorul unui stil de o rară limpezime şi conciziune". Acum ar fi bine de ştiut dacă acest Mihăileanu era chiar „mihăileanu". „Tov." Bodnăraş devine ministrul Ap. Naţ. Pe 30/12. are loc debarcarea regelui. Ziarul din 31 n-o anunţă. Iată două luni la „România liberă". Zeci de articole, demascări nesemnate de nimeni. Totuşi, unele-s semnate de un Joachim Botez, Niculae Bellu, Florica Şelmaru, Zaharia Stancu. Redacţia are şi alte nume. Să reţinem unele dintre ele: Kati Feyer, H. Dona, Gârlan, Leşu, H. Matei, N. Focşa, I. Pavel etc. Cine-or fi ei? Care-i responsabilitatea lor în manipularea conştiinţelor? Sunt numele lor reale, sunt români toţi aceştia câţi lucrau în acest soi de redacţii? „Ce-i mâna pe ei în luptă?" Doar dorinţa de-a câştiga o pâine. Aveau convingeri comuniste sau pofta de răzbunare era singura lor ideologie? Poate ura contra a tot ce este românesc. Laudele fără rezerve se îndreptau doar la adresa Uniunii Sovietice, a lui Stalin şi a conducătorilor Partidului Comunist din România. Se citează cu entuziasm din discursurile Anei Pauker, Vasile Luca şi Gheorghiu-Dej. În această ordine. Apar şi alte nume de conducători comunişti. Lucreţiu Pătrăşcanu de pildă. Fără osanalele de care se bucură Ana şi cu Luca. Vremuri ciudate, cu pagini de ziar dedicate „culturii sovietice", cu denigrarea „imperialismului" azi atoatebiruitor. Cam acesta era „socialismul" sfârşitului de an 1947...

H. Dona jr. şi Niculae Bellu jr. etc.

Propaganda... „ungurească"

„M-o tradat o scroafă gin sud!"...
Izabela POŞTĂ (concurentă la Big Brother)

Am trăit să o aud şi pe aceasta. Sunt român, născut în provincia românească (dacică, dacă doriţi) Transilvania, provincie încorporată cu japca de unguri în sec. XIX în Ungaria. Aceştia – prin propaganda de doi lei, de la om la om – au reuşit să scindeze sufleteşte românul de peste munţi făcându-l să creadă că este diferit de restul românilor. Ceea ce am auzit în seara zile de 16 iunie 2003 la emisiunea „Big Brother" mi-a trezit o revoltă greu de reprimat. Până când vorn mai suporta să fim insultaţi de corciturile acestea fără ruşine? Ce forţe se află în spatele acestei emisiuni concurs? Înţeleg că individa care a pronunţat această frază este un amestec de român cu unguroaică. Am observat că ori de câte ori a avut ocazia şi-a manifestat preferinţele pentru unguri şi Ungaria, că pe Dumnezeu îl chema tot în limba ungară (Işten), că n-a binevoit să-şi corecteze – cât de cât – dialectul stricat în care se exprimă în româneşte. Constat cu stupoare că este de-o incultură crasă şi că se simte bine în această ipostază de troglodit. Am mai constatat că această emisiune concurs nu s-a putut desfăşura fără să-şi bage nasul în „problemă" şi unguri. Am mai constat că emisiunea concurs cu pricina are în subtext o tentă politică şi mai cu seamă separatistă prin alegerea cu preponderenţă a concurenţilor din Transilvania (Izabela – Satu Mare, Costel – Zalău, Ernest - Petroşani, Soso - Reşiţa, Iulia (născută la Satu Mare) - Braşov, Florin – Predeal, Mumu - Oradea). Se pare că doi sau trei sunt combinaţie de român cu ungur. Nadiira nu era nici ea românca get beget, ci era o combinaţie de moldoveancă şi nu ştiu ce mulatru sau negru şi era singura din Moldova. Ceilalţi 4 erau din sudul României. Transilvăneanul îşi închipuie că-i este permis să fie grobian, nesimţit, că poate folosi un limbaj trivial şi că, fără îndoială, aceasta-i dă dreptul să dispreţuiască românul sud-carpatin şi să se considere superior acestuia, să adopte atitudinea pe care o adoptă ungurul faţă de acelaşi român în Transilvania. Acelaşi lucru l-am observat şi la basarabeni. Când i-am întâlnit după 1990 nu a fost unul care să nu-m povestească despre poliţaii români de dinainte de război, poliţai care le-au ars – în împrejurări probabil bine întemeiate – câteva pălmi şi că de aceea basarabenii nu doresc unirea cu patria mamă. Acum, arătaţi-mi poliţai care n-au bătut pe câte cineva? Arătaţi-mi poliţai – fie el şi român basarabean – care este uşă de biserică? Răspunsul meu a fost întotdeauna acesta: „Şi pe mine m-a ofuscat purtarea grosolană a unui poliţai provenit din Moldova dar acest lucru nu mă face să cer dezmembrarea României şi mai te întreb – hombre! – deportarea rusească şi bătaia în Gulag, execuţiile nu te revoltă şi nu te îndeamnă să revii la patria mamă?" Nu-l revolta ce-i făcuseră ruşii şi alogenii din Miliţie şi KGB şi nici nu dorea să se despartă de ei. Poftim, om! Ei bine, românul din Ardeal şi Banat, trăitor în mozaicul de minoritari, este la fel. Pe lângă că se autodispreţuieşte şi-şi atribuie toate laşităţile, pe lângă că nu se osteneşte să-şi însuşească limba cum trebuie, el este duşmanul românului „gin sud". Ce otravă pot avea în ei acest soi de „români" crescuţi în cartierele mărginaşe ale oraşelor româneşti ale Transilvaniei? Îşi închipuie, ba chiar cred că a fi slugă la ungur este mai onorabil decât a fi unit cu fratele tău din sud! Nu i-a săturat 1000 de ani de sclavie ungurească, omoruri, ucideri şi dispreţ?

Nu ţi-e ruşine de propriu-ţi trogloditism, femeie? Cum îţi permiţi să practici asemenea discriminări? Du-te unde te trage aţa, cucoană! În Ungaria ta mizerabilă...

iun. 2003.

Gigi IOBAGUL

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Consiliul Fundaţiei:
Doru MIHAIL – preşedinte;
Vasile ROŞU – vicepreşedinte;
George URSA – secretar general.

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;
Publicist comentator: Doru MIHAIL;
Corector: Nicolae VEGA.

Culegere texte: Elena SORA, George URSA.

Tehnoredactare: Elena SORA, George URSA

Administraţia: 021 / 4241550.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti

* Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;
* Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.

ISSN: 1453 - 5602